

1.

Tai gražutei buvo šešiolika metų, ją paėmiau stabdančią pakeleivingas mašinas Vel le Rozo pakrašty, nuo to laiko nesisky-
rėm, o po penkiolikos dienų Kabūro „Grand Hôtel“ kambary jai
pasakiau, kad turiu problemų. Finansinių problemų, patikslinau.

Ji to visai nesitikėjo, ėmė ranka lyginti savo pagalvę, pasiju-
tau nepatogiai.

– Tai viskas, ką man pasakojai apie tėvo mirtį ir jo sandėrius,
tėra skiedalai?

Ji buvo tokia nuostabi, ką gi turėjau pasakyti? Tiesą?

– Nesijaudink, – nuraminau ją, – šlamanciųjų aš visuomet tu-
rėjau, nemanau, kad dėl jų staiga kils rimtų bėdų.

Taip iš tiesų ir maniau. Tyliai išsinešdinom iš viešbučio ir pa-
traukėm Paryžiaus link.

– Pamatysi, – pasakiau automobily, norėdamas pakelti jai
ūpą, – Triumfo arka – kažkas nepaprasta.

Ji pirmą kartą buvo iškėlusį koją iš Normandijos, sausio pir-
mą iš abiejų pusių supant šerkšnotoms lygumoms ir bundant
dienai ji buvo tokia graži, kad aš niekaip negalėjau suvokti, jog
tokia mergina – su manim. *Sen Klu* tunely įstrigom kamšty, ji
nusistebėjo, kad automobilių tiek daug.

– Normalu, – tariau, – rytas. Rytais visada jų pilna.

– A...

Mergina toliau žvalgėsi, netgi tokia kvailutė ji man patiko. Ji tylėjo, o aš išsukau į žiedinį greitkelį.

– Super, ar ne?

Paryžius man visada patiko.

– Mmmmm...

Ji atrodė abejinga, pravažiavau *Sent Uano* vartus, šiaip ar taip, buvau laimingas sugrižęs.

– Tikėk manim, pagyvenęs Paryžiuje imi suprasti, kad tai pati nuostabiausia vieta pasauly.

Privažiavom Šiaurės stotį, mano būstas beveik priešais ją, virš baro „Maurice“. Pavažiavau toliau gatve pastatyti automobilio, ji išlipo.

– Jei dar paėjėtum *La Fajeto* gatve ir pasuktum į dešinę, atsidurtum gražiam prospekte, kuris nuvestų į Rytų stotį, – tariau tiesiog pašmaikštaudamas.

Bet jai tai greičiausiai nepasirodė juokinga, ji buvo iš tų merginų, kurios rauko nosį dėl nieko, tad kartais tiesiog patampa nuobodyla.

– Lukterk minutę, man reik pasiimti raktus.

Įėjau į barą „Maurice“, ta vietelė buvo tikra girtuoklių užėiga. Dieną prie baro dirbo Saidas, vakarais – jo brolis.

– Kaip einasi, Saidai? – paklausiau.

Šiaip jau kas gi ten galėjo blogai sektis, bet ką gali žinoti.

– Negaliu skūstis, – tarė krapštydamas pakaušį. – Viskas neblogai.

Per langą pamačiau Mari Pjerą, bandančią užmesti akį į vidų. Nors tebuvo rytas, visa fauna jau susirinkusi.

– Ei, kaip einasi?

Iš tomos man pamojavo vienas pažįstamas girtuoklis vardu Henris. Atsakiau tuo pačiu.

– Na, – paaiškinau Saidui, – aš ne vienas, negaliu verst jos laukti.

Saidas galiausiai susiprato, tiesdamas raktus žvilgtelėjo į mane, šitoj arklidėj publika buvo rinktinė.

Mari Pjera kantriai laukė ant šaligatvio. Ji buvo be galo graži, praeinantys vyrukai ją godžiai nužvelginėjo; toksai grožis tikrai nesimėto, negi galėjau jį paleisti.

Mes įžengėm į daugiaaukštį namą.

– Fui, kaip dvokia.

Tai buvo jos pirmieji žodžiai mums išlipus iš automobilio.

– Nesijaudink, čia nuo kaimynės.

– Kaimynės?

Norėdama išvengti dvoko ji užsidengė delnais nosį, taip baisiai trenkė myžalais ir amoniaku, kad, rodės, tuoj vošies ant žemės.

– Ji laiko kates, šios visur myža, o senolė, norėdama panikinti dvoką, pila amoniaką.

Ji nieko neatsakė. Juk buvau niekuo dėtas, kad kaimynė laikė tas kates.

– Na štai, mes vietoj.

Kambarys buvo šeštam aukšte, čia seniai niekas negyveno, namą ketino nugriauti, tad kadaise išlaužėm duris, ir aš įsikūriau. Tą mintį man pakišo Saidas.

– Nagi, užėik, čia mano namai.

Prie įėjimo gulėjo krūva kartoninių dėžių, šalia aperityvo „Ricard“ buteliai, arachių pakuotės ir kiti daikčiukai – automobilių radijo imtuvai, vaizdo magnetofonai...

– Iš kur čia pas tave tiek visko, gal nori atidaryti „Félix Potin“ parduotuvę?

Aš pyktelėjau – ne jos reikalas.

– Toks mano darbas, šituos daiktus aš perparduoju, užsiimu prekyba.

Ji šyptelėjo.

– Ak taip, prekyba.

– Taip, prekyba.

Kambarį ji šiek tiek atsipalaidavo, čia buvo jauku, turėjau universalų magnetofoną ir didelio ekrano televizorių, kurį jinai tuoj pat įjungė.

– Ekranas milžiniškas.

Kuo gi jinai mane laikė, taip, žinoma, tas ekranas milžiniškas, televizoriai – mano stichija, jau ilgą laiką juos pardavinėju.

– O kaipgi, tai geriausias modelis.

Ji atsisėdo ant lovos, maigė nuotolinio valdymo pultelį, bent jau šitaip mane palikdama ramybėj.

– Penkioms minutėms leidžiuos žemyn, jei nori išsimaudyti, dušą rasi priešais laiptų aikštelę, raktas virš durų.

Per televizorių rodė idiotišką laidą, siūlė pirkti visoki šūdą iš pateikto prekių katalogo. Atrodo, ją užkabino. Žinoma, mano butukas palyginti su „Grand Hôtel“ apartamentais – tikras sandėlis. Nusileidau žemyn, turėjau pasimatyti su Saidu.

Kitapus gatvės duonos parduotuvių vitrinas tebepuošė kalėdinės pliauskos ir plastikiniai nykštukai, nors jau greitai bus kepas Trijų Karalių pyragas. Buvau alkanas, nusipirkau pyragaitį su šokoladu. Nežinau, kodėl šventėms pasibaigus paliekamos girliandos, man jos sukelia liūdesį. Kaip ir šiukšliadėžėse styrančios eglutės nubyrėjusiais spygliais.

Bare žmonių šiek tiek mažiau, Saidas ir aš, kaip kas nors pasakytų, buvom šiokie tokie partneriai, mat drauge prasukom ne vieną reikalą.

– Na, tai kaip gyvenimas?

– Puikus, kasdien rijau jūros gėrybes.

Jis nurinko nuo baro stiklus, jaučiau, kad kažko vis nori paklausti.

– O ji kas tokia?

Lyg ir taip neaišku.

– Ai, tokia pupa...

Neketinau pernelyg leisti į smulkmenas.

– A...

Susirūpinęs prikando lūpą.

– Kas yra, kažkas tau neduoda ramybės?

Žinojau, kas jį vertė sunerimti – tam kambari tiek visko prikrauta.

– Dėl jos nesijaudink, tai mano mergina.

Jis nieko į tai neatsakė, rangydamas šluostę toliau valė taures. Saidas ir aš varėm prekybą. Iš vagių supirkdavom prekes ir jas parduodavom krautuvėms ar pažįstamiems, kaip kada.

– Nepatikėsi, turiu superinį planą.

Havre mane suvedė su vienu vyruku, kuris pasirodė dar šaunesnis, nei man buvo sakę. Tasai žmogus policininkas.

– Žinai, tas vyrukas – vyriausiasis inspektorius, gavęs prižiūrėti dokus, jis ten visiems ir komanduoja. Jie veža konteineriais.

Jis veltui dėjosi šaltakrauju, buvo aiškiai matyti, kad tai jį sudomino.

– Šit kaip?

Bėda tik ta, kad reikėjo iš kažkur iškasti grynųjų.

– Jis ieško patikimų klientų, norėtų imtis urmo, ir ne Havre.

– Farais per daug nesikliaučiau.

Oi, koks nepatiklumas.

– Jis superinis vyrukas, apie mane viską išsiaiškino, peržiūrėjo kartoteką ir susitikom, nes neturiu teistumo, jis tikras profas.

Saidas nebuvo greituolis, geriau jo neskubinti, net dėdamas du prie dviejų jis raukdavo kaktą.

– Tai agurkas, o su agurku geriau nesusidėt.

Bet aiškiai pajutau, kad jis pasiduoda.

– Na ir kas, kad agurkas, užtai jis laisviausiai gali perleisti penkių šimtų vaizdo magnetofonų partiją už šimto kainą. Be to, jie supakuoti ir su pagaminimo dokumentais.

Jis puolė krauti indų į indaplovę. Elgėsi lyg senas užsispyręs asilas.

– Urmu – puiku, bet tam reikia šlamančiųjų.

Kartais jis mane nervindavo.

– Ir ką? Toliau pirksi savo „Ricard“ iš toksikomanų ir krapštysi penkiolika frankų už parduotą butelį?

– Nežinau.

– Kaip, tavo galva, turtuoliu tapo Marselis Daso¹?

¹ Marcel Dassault (1892–1986) – žydų kilmės prancūzų inžinierius, politikas ir aviacijos pramonininkas. 1981 m. prezidentu tapus François Mitterrand'ui, išvengė nacionalizacijos, valstybei padovanojęs dalį savo įmonės akcijų. 1985 m. pripažintas turtingiausiu Prancūzijos žmogumi.